

KOMMISJONSFORORDNING (EU) nr. 550/2011

2016/EØS/64/42

av 7. juni 2011

om fastsettelse av visse begrensninger for bruk av godskrevne internasjonale utslippsenheter fra prosjekter som omfatter industrigasser, i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/87/EF(*)

EUROPAKOMMISJONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte,

under henvisning til europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/87/EF av 13. oktober 2003 om opprettelse av en ordning for handel med utslippskvoter for klimagasser i Fellesskapet og om endring av rådsdirektiv 96/61/EF⁽¹⁾, særlig artikkel 11a nr. 9, og

ut fra følgende betraktninger:

1) Det endelige målet for De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring (UNFCCC), som ble godkjent ved rådsbeslutning 94/69/EF av 15. desember 1993 om inngåelse av De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendringer⁽²⁾, er å stabilisere konsentrasjonen av klimagasser i atmosfæren på et nivå som vil kunne forhindre farlige menneskeskapt forstyrrelser av klimasystemet. For å nå dette målet bør økningen i den årlige gjennomsnittstemperaturen på jordoverflaten ikke være mer enn 2 °C over de førindustrielle nivåene som ble vedtatt på klimakonferansen i Cancun i desember 2010, og nedfelt i «København-avtalen». Den seneste vurderingsrapporten fra FNs klimapanel (IPCC) viser at for å nå dette målet, må de globale utslippene av klimagasser nå sin høyeste verdi innen 2020. Dette innebærer at alle land med betydelige utslipp må øke sin globale innsats.

2) Dersom vi skal klare denne utfordringen, må karbonmarkedene spille en avgjørende rolle. Gjennom dem kan vi nå målene til en lavere kostnad og også øke ambisjonsnivået. Karbonmarkeder kan dessuten være en effektiv måte for å overføre midler til utviklingsland og for hjelpe oss med å realisere den internasjonale finansieringspakken på 100 milliarder USD, som ble vedtatt i København. Dette vil kreve en betydelig utvidelse av gjeldende ordninger, herunder en forbedring av ordningen «Den grønne utviklingsmekanismen» (CDM), for å øke bruken av standardiserte utgangsverdier og for å opprette nye markedsordninger.

3) I Kyoto-protokollen, som ble godkjent ved rådsvedtak 2002/358/EF av 25. april 2002 om godkjenning på Det europeiske fellesskaps vegne av Kyoto-protokollen til De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring og felles oppfyllelse av forpliktelsene som følger av denne⁽³⁾, ble det fastsatt utslippsreduksjonsmål for 39 parter for tidsrommet 2008-2012 og innført to ordninger for opprettelse av godskrevne internasjonale utslippsenheter som partene kan bruke til å utligne utslipp. Felles gjennomføring gir mulighet for å opprette utslippsreduksjonsenheter (ERU-er), mens Den grønne utviklingsmekanismen (CDM) gir mulighet for å opprette godkjente utslippsreduksjoner (CER-er).

4) Felles gjennomføring og Den grønne utviklingsmekanismen er såkalte rene utligningsordninger, der en reduksjon i klimagassutslipp på ett tonn gir rett til å slippe ut ett tonn klimagass et annet sted. Selv om slike ordninger i alminnelighet medvirker til å redusere kostnaden ved global reduksjon ved å gjøre det mulig å treffe tiltak i land der det er mer kostnadseffektivt, bidrar de ikke til den reduksjonsinnsatsen som er nødvendig for å komme nærmere målet på 2 °C.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 149 av 8.6.2011, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 152/2012 av 26. juli 2012 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 63 av 8.11.2012, s. 43.

⁽¹⁾ EUT L 275 av 25.10.2003, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 33 av 7.2.1994, s. 11.

⁽³⁾ EFT L 130 av 15.5.2002, s. 1.

- 5) For å holde den globale oppvarmingen under 2 °C har Unionen inntatt det standpunktet at industrilandenes forpliktelser bør suppleres med egnede reduksjonstiltak fra utviklingslandene, særlig de mest utviklede landene. Parallelt bør det gradvis utvikles et bredt internasjonalt karbonmarked som kan oppnå de nødvendige globale reduksjonene på en effektiv måte, der det skapes godskrevne internasjonale utslippsenheter for utslippsreduksjoner som oppnås under en referanseverdi som er lavere enn de forventede utslippene i mangel av reduksjonstiltak. Dette krever egnede reduksjonstiltak fra utviklingslandene. Samtidig som deltakingen til de minst utviklede landene i CDM bør styrkes, bør mer utviklede utviklingsland gradvis bevege seg mot deltaking i sektorvise markedsordninger og til slutt i kvotehandelssystemer⁽⁴⁾.
- 6) Deltaking i ordningen med felles gjennomføring og Den grønne utviklingsmekanismen er frivillig, i likhet med beslutninger om å tillate bruk av utslippsenheter i systemer for handel med utslippskvoter. Det skiller derfor mellom utslippsenheter som kan skapes, og utslippsenheter som stater som har underskrevet Kyoto-protokollen, kan ha vedtatt å tillate for bruk i henhold til sin nasjonale lovgivning. For dette formål ble det allerede i direktiv 2003/87/EF utelukket å bruke tildelte utslippsenheter, og ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/101/EF⁽⁵⁾ ble det tillatt å bruke visse utslippsenheter innenfor rammen av en felles gjennomføring og Den grønne utviklingsmekanismen, med harmoniserte begrensninger på bruk av godskrevne internasjonale utslippsenheter fra kjernekraft-, arealbruks- og skogbruksprosjekter, og forutsatt at medlemsstatene kan tillate at driftsansvarlige bruker visse mengder av andre typer godskrevne internasjonale utslippsenheter. I direktiv 2003/87/EF er det fastsatt at det skal vedtas harmoniserte gjennomføringsbestemmelser om begrensninger på bruk av godskrevne internasjonale utslippsenheter.
- 7) Bruk av godskrevne internasjonale utslippsenheter fra prosjekter som omfatter trifluormetan (HFC-23) og dinitrogenoksid (N₂O) fra adipinsyreproduksjon (heretter kalt «industrigassprosjekter») bør begrenses. Dette er i samsvar med Det europeiske råds konklusjoner fra oktober 2009 som oppfordrer utviklingsland, særlig de mest utviklede, til å treffe egnede reduksjonstiltak. De aller fleste industrigassprosjekter gjennomføres i de mest utviklede utviklingslandene som har tilstrekkelige muligheter til selv å finansiere disse billige reduksjonene, og de tidligere inntektene fra disse prosjektene bør være tilstrekkelige til å finansiere dem. Innføringen av begrensninger på bruk av utslippsenheter for industrigass, særlig dersom de følges opp av respektive beslutninger på internasjonalt plan, bør bidra til å oppnå en jevnere geografisk fordeling av fordelene ved de ordningene som ble fastsatt i henhold til Kyoto-protokollen.
- 8) Industrigassprosjekter gir grunn til bekymring for miljøet. Usedvanlig høy avkastning i forbindelse med destruering av HFC-23 fremmer fortsatt produksjon og bruk av klordifluormetan (HCFC-22), et kraftig ozonnedbrytende klimagasstoff, i registrerte anlegg på høyeste tillatte nivå for prosjektvirksomhetsmetoden. Følgelig kan produksjonen av HCFC-22 være høyere enn den ville ha vært uten prosjektvirksomhet. Dette undergraver «Montreal-tilpasningen av 2007 om produksjon og forbruk av HCFC» i henhold til Montreal-protokollen om ozonnedbrytende stoffer⁽⁶⁾, som sikter mot å fastsette en framskyndet utfasing av HCFC-22 til andre formål enn som utgangsmateriale. Det er heller ikke i samsvar med medlemsstatenes finansiering av utfasingen av HCFC-22-produksjonen gjennom bidrag til det multilaterale fondet i henhold til Montreal-protokollen. Dette høye avkastningsnivået fører til vridninger i de økonomiske stimuleringstiltakene og i konkurransen og til en omlegging av produksjonen fra adipinsyreprodusenter som er etablert i Unionen, til registrerte produsenter i tredjestater. Den langt mer fordelaktige behandlingen av adipinsyreprodusenter som deltar i Kyoto-ordningene, enn av produsenter som er omfattet av Unionens ordning fra og med 2013, vil øke risikoen for tilsvarende produksjonsomlegginger og en nettoøkning av globale utslipp. For å redusere vridningene i de økonomiske stimuleringstiltakene og i konkurransen og unngå klimagassutslipp, er det berettiget å innføre begrensninger på bruk av disse godskrevne internasjonale utslippsenheter.
- 9) Godskrevne internasjonale utslippsenheter fra industrigassprosjekter bidrar ikke til teknologioverføring eller til den nødvendige langsiktige omformingen av energisystemene i utviklingslandene. Å minske utslippene av disse industrigassene innenfor rammen av en felles ordning eller Den grønne utviklingsmekanismen bidrar ikke til å redusere de globale utslippene på en mest mulig effektiv måte, fordi den høye avkastningen for prosjektutviklerne ikke brukes til utslippsreduksjoner.
- 10) Anvendelsen av fullstendige begrensninger på bruk av bestemte utslippsenheter fastsatt i artikkel 11a nr. 9 i direktiv 2003/87/EF. Det er hensiktsmessig å anvende en slik begrensning på industrigassprosjekter. En fullstendig begrensning av bruken fjerner på best mulig måte uønskede konkurranse- og miljøvirkninger

⁽⁴⁾ Rådets konklusjoner, Forberedelser til UNFCCs 16. partskonferanse, Cancun (29.11-10.12.2010), 3036. møte i Miljørådet, Luxembourg, 14.10.2010 og Rådets konklusjoner om EUs standpunkt for klimakonferansen i København (7.-18.12.2009), 2968. møte i Miljørådet, Luxembourg, 21. oktober 2009 godkjent ved formannskapets konklusjoner fra Det europeiske råds møte i Brussel 29.-30.10.2009.

⁽⁵⁾ EUT L 338 av 13.11.2004, s. 18.

⁽⁶⁾ Montreal-protokollen om stoffer som bryter ned ozonlaget, som tilpasset og endret ved det 19. møtet mellom partene til Montreal-protokollen (17.-21. september 2007).

av disse utslippsenhetene samtidig som det øker de globale utslippsreduksjonenes kostnadseffektivitet og karbonmarkedets miljøprestasjon ved å oppmuntre til lavkarboninvesteringer.

- 11) I samsvar med artikkel 11a nr. 9 i direktiv 2003/87/EF får tiltakene fastsatt i denne forordning anvendelse fra 1. januar 2013. I samsvar med nevnte artikkel er dette mer enn seks måneder og mindre enn tre år fra vedtakelsesdagen. Bruken av utslippsenheter for industrigass for å oppfylle forpliktelsene i 2012, påvirkes ikke av disse tiltakene.
- 12) Tiltakene fastsatt i denne forordning er i samsvar med uttalelse fra Komiteen for klimaendringer —

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Fra 1. januar 2013 er det forbudt å bruke godskrevne internasjonale utslippsenheter fra prosjekter som omfatter destruering av trifluormetan (HFC-23) og dinitrogenoksid (N₂O) fra adipinsyreproduksjon, for å oppfylle bestemmelsene i artikkel 11a i direktiv 2003/87/EF, unntatt å bruke utslippsenheter når det gjelder utslippsreduksjoner før 2013, fra eksisterende prosjekter av disse typene til bruk i forbindelse med utlipp fra anlegg tilsluttet EUs ordning for handel med utslippskvoter som fant sted i løpet av 2012, som skal være tillatt til og med 30. april 2013.

Artikkel 2

Denne forordning trer i kraft den dag den kunngjøres i *Den europeiske unions tidende*.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 7. juni 2011.

For Kommisjonen

José Manuel BARROSO

President
